Analize și opinii

Dan Diaconu: Despre demografie și alte himere

Acum 54 seconds 1 Vizualizari 6 Timp de citire

Demografia, ca știință, nu există. La fel cum nu există nici climatologia. Sunt false științe. În realitate nu-s nimic altceva decât o colecție de ipoteze. Unele funcționale – într-un cadru restrâns – altele de-a dreptul aberante. La și psihologia. Strângi zece specialiști și constați cu stupoare că ai deja douăzeci sau treizeci de ipoteze care se bat cap în cap. Dar să nu stagnăm în descrieri și să trecem la discuția noastră despre demografie.

Observăm o încetinire demografică la nivel mondial. În ciuda „investițiilor" în stoparea demografică, treburile s-au petrecut natural. Autoritățile, sub impulsul așa-zișilor specialiști, au luat măsuri aberante care, în timp, lovesc neiertător. Mă uit la China. Politica unicului copil n-a făcut mare lucru. Mă rog, de vină poate fi și inerția socială, dar dacă ne uităm pe timing constatăm că respectiva politică a fost ignorată atunci când era nevoie să fie mai puțini și pare a fi intrat în „ADN-ul social" acum, când ar trebui ignorată. Numărul anemic de nașteri din China reprezintă un model pentru întreaga lume. Europa, după boom-ul demografic de după Război, trăiește

Doar că întreaga sa „verzeală” nu vine de la vreun imbold de înmulțire al americanilor, ci dintr-o tembelă politică de imigrare cu orice preț. Americanii își rezolvă problemele americănește, folosind un ciocan mai mare. Iar rezultatul dezastrului îl vom vedea într-o generație, când toate așa-zisele „valori americane” vor fi definitiv îngropate.

Ceea ce se petrece în lume ne demonstrează cu vârf și îndesat că ipoteza lui Malthus e absolut falsă. Nu am mai avut niciun război major, iar demografia e în pom. Există, desigur, staruri demografice, precum India. Doar că și acolo vom vedea – de data aceasta absolut natural – fenomenul pe care-l constatăm în China: un apetit din ce în ce mai mic pentru nașteri.

Indiferent cum am da-o, trebuie să recunoaștem că există un echilibru natural. Acesta poate fi depășit pe anumite intervale, dar se răzbună, consecințele fiind drastice. Iată ceea ce vedem acum: o îmbătrânire accelerată a populației și o foarte slabă dorință de înmulțire. De ce? E un mister. Condițiile nu mai sunt atât de grele ca înainte, a crește un copil e chiar mult mai ușor. Cu toate acestea, numărul de nașteri e în scădere. Ce se întâmplă? Populația se reglează(de fapt se auto-reglează). Zonele de boom intră în stagnare, după care în declin. Pentru cât timp, vă veți întreba? Nu știu, probabil până la restabilirea echilibrului.

Ceea ce e interesant este că politicienii tot caută soluții pentru rezolvarea problemelor. Care probleme? Păi artefactele sociale care acum atârnă greu. Populația îmbătrânită are nevoie de pensii, de medicamente, de tratamente scumpe. Cum să le asiguri atâta timp cât populația activă devine minoritară? Imigrația pare o soluție facilă, dar e una înșelătoare, la fel ca și politica unicului copil din China. Imigrația nu-și produce „efectele benefice” imediat, ci în timp. Doar că acele efecte așa-zis benefice vin la pachet cu efecte devastatoare din punct de vedere social, schimbarea culturii și civilizației fiind, de departe, cel mai malefic aspect. Cum vi se pare Franța în drumul ei către musulmanizare? Deja nu se mai poate da nimic înapoi. Marea masă importată nu doar că nu produce nimic, dar are și o teribilă capacitate de înmulțire, astfel încât în scurt timp totul se va transforma acolo. E interesant că Franța e țara cu cea mai mare rată de fertilitate din Europa. Ghiciți de ce!

Cum se produce transformarea? Aveți „lecția Liban” sau cum o țară gândită ca o oază de creștinism în Orientul apropiat s-a modificat prin demografie. Minoritatea musulmană a devenit, peste noapte, o majoritate absolută, rezultând dezastruosul război etnico-civil. Care război nu a șters realitatea demografică. Din contră, fosta majoritate(adică actuala minoritate) a fost obligată să se retragă în enclava sa unde duce o viață izolată. La fel se va întâmpla și în Franța, Germania, Italia s.a.m.d. „Soluțiile” căutate de autorități nu-și vor face efectul , politicienii vor avea de luptat cu aceleași deficite și scăderi de venituri, adăugând în plus și costul social al imigrației.

Un studiu pe care l-am citit recent, fixa anul 2020 ca graniță în ceea ce privește economia mondială. Începând cu 2020, lumea a ieșit din paradigma creșterii și intră în cea a scăderii economice perpetue. E normal să fie așa. Realitatea demografică ne împinge spre această realitate economică. Atunci când ai mai puțini oameni e normal să ai o economie mai mică. În 2030 economia mondială va ajunge la nivelul anului 2010 și tot așa în continuare. Ce se întâmplă? Din punct de vedere economic începem să mergem înapoi. Doar că aceasta este

că aveți un grad de îndatorare de 100% din venitul personal. O scădere cu 20% a venitului face ca gradul de îndatorare să ajungă la 125%. Să luăm exemplul Italiei, care are un grad de îndatorare de 140% din PIB. O contracție a PIB-ului cu 20%(un minim garantat în următorii 10 ani) înseamnă o îndatorare de 175%. Asta la nivelul actual, dar țara se tot împrumută, își rostogolește datoriile și gâfâie încă de la plata serviciului datoriei.

Și uite-așa înțelegem că nu întâmplător 2024 este un an extrem, de complicat. Deja traseul se vede foarte clar: scăderea populației, contracție economică, probleme financiare și o imposibilitate de ajungere la coeziunea sociala. Asta transformă totul în ceva exploziv. Faptul că există țări care încearcă să profite prin trucuri precum imigrarea(așa cum face SUA) nu înseamnă că din criza care urmează vom avea câștigători. Mai degrabă vom avea pierzători și înfrânți la modul absolut. Problemele cu care politicienii refuză să se confrunte acum vor lovi puternic în viitor. Și vor lovi atât de rău încât cei care acum au impresia că au câștigat, atunci nu vor mai reuși să vadă lumina zilei.

Autor: Dan Diaconu

Sursa: https://trenduri.blogspot.com/

Despre autor

editor